

Sygn. akt I C 3182/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzię Sądu Rejonowego Anna Anduła - Dzikowska

Protokolant : inspektor Ewa Napieralska - Dłużniewska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa B. K. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz B. K. (1):

a) tytułem zadośćuczynienia kwotę 43.500 (czterdzieści trzy tysiące pięćset) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) tytułem odszkodowania kwotę 4.961,50 (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt jeden 50/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. ustala, iż strony ponoszą koszty procesu na zasadzie stosunkowego rozdzielenia kosztów przewidzianej w przepisie art. 100 zd. 1 k.p.c., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie Referendarzowi Sądowemu.

Sygn. akt I C 3182/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 sierpnia 2014 r. B. K. (1) wystąpił o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. kwoty 43.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 15.803 zł odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty, 400 zł miesięcznej renty za zwiększone potrzeby płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od 1 września 2014 r. do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu co do rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia którejkolwiek z rat na przyszłość. Powód wniósł ponadto o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za dalsze mogące powstać w przyszłości skutki wypadku oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 5 sierpnia 2011 r. na skrzyżowaniu ulic (...) powód jadący rowerem został potrącony przez samochód osobowy, w wyniku czego doznał obrażeń ciała. Na kwotę dochodzonego odszkodowania składa się 13.638 zł kosztów opieki osób trzecich za okres od 5 sierpnia 2011 r. do 31 sierpnia 2014 r., koszty leczenia w kwocie 1.800 zł (36 miesięcy x 50 zł miesięcznie), 140 zł kosztów naprawy roweru, 150 zł za konsultację medyczną, 215 zł kosztów dojazdów. Na kwotę miesięcznej renty składa się 50 zł kosztów leczenia, 20 zł kosztów dojazdów oraz 330 zł kosztów opieki osób trzecich.

(pozew – k. 2-10)

Postanowieniem z dnia 28 października 2014 r. Sąd zwolnił powoda z kosztów sądowych w całości.

(postanowienie – k. 49)

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) S.A. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany wskazał, że przyznana powodowi kwota 6500 zł zadośćuczynienia oraz 140 zł odszkodowania za naprawę roweru w całości wyczerpuje roszczenie powoda. Nadto podniósł, iż powód nie udowodnił szkody w postaci kosztów opieki osób trzecich. Zakwestionował przy tym żadaną stawkę opieki, wskazując, iż podstawą ustalenia tych kosztów powinno być minimalne wynagrodzenie netto. Pozwany podniósł, iż powód nie udowodnił kosztów leczenia i rehabilitacji. Zakwestionował zasadność leczenia w prywatnych jednostkach służby zdrowia, jako niestanowiącą normalnego następstwa szkody. Pozwany zakwestionował również zasadność i wysokość kosztów dojazdów, wskazując, że stanowią one szkodę w majątku rodziny powoda, a nie samego powoda, wobec czego powód nie ma legitymacji do występowania z przedmiotowymi roszczeniami. Ponadto wskazał, że stawka 0,83 zł/km dotyczy podróży służbowej pracowników i nie ma zastosowania dla członków rodziny powoda dobrowolnie odwiedzających go w szpitalu. Pozwany zakwestionował ostatecznie żądanie zasądzenia odsetek od dnia poprzedzającego dzień wyrokowania.

(odpowieź na pozew – k. 52-62)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 sierpnia 2011r., na skrzyżowaniu ulic (...) i Lotnicza w O., kierująca samochodem osobowym marki H. (...) nr rej. (...)(...) K. O. nie zachowała szczególnej ostrożności, nie zastosowała się do znaku A-7, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z kierującym rowerem B. K. (1).

(bezsporne, nadto kopia potwierdzenia okoliczności zdarzenia – k. 78-80, kopia pisma z Komendy Powiatowej Policji w Z. – k. 84)

Powód stracił przytomność. Na miejsce zdarzenia wezwany został zespół ratownictwa medycznego, który zawiózł powoda do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z.. W szpitalu powód przebywał do 7 sierpnia 2011 r. Stwierdzono powierzchowny uraz głowy z utratą przytomności, ranę żuchwy, złamanie dalszej nasady przedramienia lewego. Założono na rękę powoda gips. W dniu 18 sierpnia 2011 r. powód konsultowany był przez chirurga. W dniu 19 września 2011 r. powód udał się do (...) w Z., gdzie zdjęto gips i skierowano powoda na rehabilitację. W dniach 6-17 lutego 2012 r. B. K. (2) odbył serię zabiegów rehabilitacyjnych. Fizjoterapeuta zalecił dalszą rehabilitację. Powód pozostawał pod opieką ortopedy do 6 kwietnia 2012 r. Ostatnia wizyta u chirurga miała miejsce 6 października 2014 r. W dniu 14 lipca 2014 r. powód konsultowany był przez neurochirurga. Do dnia 31 października 2014 r. pozostawał pod opieką Poradni Neurochirurgicznej.

(zeznania świadka A. K. – k. 125-126, kopia dokumentacji leczenia w (...) w Z. – k. 13-20v, kopia historii choroby Poradni Ortopedycznej – k. 22-23v, historia choroby Poradni Ogólnej – k. 24-27, kopia historii rehabilitacji – k. 28-29, kopia historii choroby Poradni Neurochirurgicznej – k. 32-33, 132-137, wyniki badań – k. 45, kopia historii leczenia u chirurga – k. 188)

Za konsultację lekarską z 24 lipca 2014 r. powód zapłacił 150 zł.

(kopia faktury VAT – k. 35)

Po powrocie do domu powód narzekał na ból ręki, przyjmował leki przeciwbólowe.

(zeznania świadka A. K. – k. 126)

Po wypadku powód wymagał pomocy w takich czynnościach jak mycie, golenie, przygotowanie posiłków, sprzątanie. Pomagał mu syn, który mieszka ok. 1 km od powoda.

W okresie, kiedy powód miał rękę w gipsie, jego syn przychodził na ok. 4 godziny dziennie, a po tym okresie na 2-3 godziny dziennie.

(zeznania świadka A. K. – k. 125-126)

Żona powoda jest niepełnosprawna. Przed wypadkiem zajmował się nią powód, a po wypadku głównie syn powoda.

(zeznania świadka A. K. – k. 125-126, przesłuchanie powoda – k. 242)

Syn powoda woził ojca na rehabilitację i do przychodni. Nie chciał brać od ojca pieniędzy na paliwo. Czasem powód zwrócił mu jakąś drobną kwotę z tego tytułu.

(zeznania świadka A. K. – k. 126)

W wyniku wypadku powód doznał złamania dalszej nasady kości promieniowej lewej oraz urazu głowy z utratą przytomności i raną żuchwy. Złamanie kości promieniowej skutkowało ograniczeniem ruchomości nadgarstka i 8 % trwałym uszczerbkiem na zdrowiu według punktu 122a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r.

(pisemna opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej – k. 150-156, pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii – k. 179-183)

Powód wymagał pomocy w czynnościach życia codziennego w wymiarze 4 godzin dziennie w pierwszych 2 miesiącach od wypadku, w kolejnym miesiącu w wymiarze 3 godzin dziennie, a od czwartego miesiąca do marca 2012 r. w wymiarze 1 godziny dziennie

w siłowych czynnościach codziennych. W pierwszych 4 tygodniach od wypadku istniała konieczność stosowania leków przeciwbólowych, których miesięczny koszt wynosił ok. 30 zł miesięcznie, w kolejnych 6 miesiącach wskazania do przyjmowania leków przeciwbólowych były doraźne i ich miesięczny koszt nie przekraczał 10 zł. Od listopada 2014 r. powód wymaga systematycznego stosowania leków przeciwbólowych rozluźniających wzmożone napięcie mięśniowe z powodu zaostrzenia dolegliwości bólowych w przebiegu samoistnej znacznie zaawansowanej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, których miesięczny koszt wynosi ok. 60 zł. Z powodu utrwalonej dysfunkcji nadgarstka lewego z okresowymi bólami miejscowymi wskazana jest raz w roku ambulatoryjna fizjoterapia refundowana przez NFZ. Dysfunkcja kończyny górnej lewej jest utrwalona. Ograniczenie ruchomości nadgarstka zagraża rozwojem zmian zwyrodnieniowych w stawie promieniowo-nadgarstkowym.

(pisemna opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej – k. 150-156)

Od lipca 2009 r. do 30 czerwca 2012 r. stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w Polskim Komitecie Pomocy Społecznej na terenie miasta Ł. wynosiła 9,50 zł/h, zaś od 1 lipca 2013 r. - 11 zł/h, zaś w soboty, niedziele i święta – 200 % stawki podstawowej.

(bezsporne, nadto kopia pisma informacyjnego – k. 39)

Wskutek wypadku powód doznał również urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu bez powikłań w zakresie układu nerwowego. Z punktu widzenia neurologicznego powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu.

(pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 262-272)

Skutkiem wypadku są także blizny pourazowe twarzy i kończyny dolnej lewej. Blizna pourazowa twarzy w okolicy bródkowej powoda spowodowała 1 % trwały uszczerbek na zdrowiu według punktu 19a rozporządzenia, zaś blizna pourazowa kolana i podudzia lewego 1 % trwały uszczerbek na zdrowiu zgodnie z pkt 3 § 8 rozporządzenia w zw. z § 160 i § 19 a rozporządzenia.

(pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej – k. 220-223)

Po przejściu na emeryturę jazda na rowerze stała się hobby powoda. Jeździł po 30 km dziennie. Po wypadku przestał jeździć na rowerze z powodu dolegliwości bólowych i osłabienia ręki jak i zawrotów głowy przy schylaniu. Od wypadku powód przytył 10 kg.

(zeznania świadka A. K. – k. 125-126, przesłuchanie powoda – k. 242)

Powód był członkiem Koła Terenowego przy Polskim Towarzystwie Turystyczno-Krajoznawczym w O..

(kopia zaświadczenia – k. 40)

Po wypadku powód spędza wolny czas głównie przed telewizorem i rozwiązując krzyżówki.

(przesłuchanie powoda – k. 243)

Powód stracił chęć do dalszego leczenia. Syn i żona przekonywali go, żeby się nie poddawał.

(zeznania świadka A. K. – k. 125-126)

W dniu 4 listopada 2014 r. powód konsultowany był przez psychologa, który stwierdził traumę wypadkową i następczą, zespół stresu pourazowego, zgeneralizowany zespół lękowy, zespół depresyjny, nerwicę vegetatywną. Powód nie chciał kontynuować leczenia, gdyż uznał, że mu to nie pomoże.

(zeznania świadka A. K. – k. 126-127, przesłuchanie powoda – k. 242-243, kopia opinii psychologicznej – k. 138)

Za konsultację psychologiczną powód zapłacił 85 zł.

(kopia faktury VAT – k. 139)

Przeżyty wypadek był dla powoda zdarzeniem traumatycznym. Utrata przytomności była o tyle korzystna, iż nie pamiętał samego zdarzenia, a tym samym nie spowodowało ono silnych reakcji lękowych. Przed wypadkiem powód był jednakże osobą aktywną, dużo jeździł na rowerze, opiekował się chorą żoną. Po wypadku stał się osobą wymagającą opieki. Głównie ta sytuacja powodowała silne reakcje emocjonalne, drażliwość, zniechęcenie. Niemożność powrotu do dawnego trybu życia spowodowała, że powód stał się apatyczny, bierny. Wskazuje to na nasilone problemy adaptacyjne do sytuacji życiowej zmienionej po wypadku. Zakres cierpień psychicznych powoda należy ocenić jako umiarkowany.

(pisemna opinia biegłego z zakresu psychologii – k. 170-172v)

Psychopatologicznymi skutkami wypadku było wystąpienie u powoda stresogennych zaburzeń adaptacyjnych oraz cerebrastenii pourazowej powodujących długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 % według punktu 10a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej.

(pisemna opinia biegłego z zakresu psychiatrii – k. 247-252)

Powód w dniu 14 września 2011 r. zgłosił szkodę pozwanemu, który w dacie zdarzenia udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC sprawcy zdarzenia. Decyzją z dnia 27 października 2011 r. pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie w wysokości 6.500 zł oraz odszkodowanie w kwocie 140 zł tytułem naprawy uszkodzonego roweru.

(bezsporne, nadto kopia polisy – k. 81, kopia zgłoszenia szkody – k. 86-89, kopia decyzji – k. 12-12v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne. Opinie biegłych nie były kwestionowane przez strony. Odnosnie zakresu pomocy świadczonej przez osoby trzecie Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej. Z punktu widzenia biegłego ortopedy powód wymagał pomocy osób trzecich jedynie do 4-ego miesiąca od wypadku w czynnościach życia codziennego. Biegły

z zakresu rehabilitacji medycznej ocenił natomiast również zakres pomocy w czynnościach siłowych, co w ocenie Sądu również podlega zwrotowi na rzecz powoda. Czynności życia codziennego składają się bowiem również z czynności siłowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 1 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003/124/1152 z zm.) – art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia. Podniósł, iż żądania powoda są wygórowane jak i nieudowodnione.

Stosownie do art. 444 § 1 k. c. zd. pierwsze, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie ukształtowana została zasada, zgodnie z którą funkcja kompensacyjna powinna mieć najistotniejsze znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Uzupełnieniem jak i ograniczeniem tej zasady był pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 roku, sygn. akt I PR 203/65, OSP 1966/4/92). Jego konsekwencją – na co wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, sygn. akt I CK 131/03, opublikowanego w OSNC 2005/2/40 (LEX nr 141820) – była utrzymująca się tendencja do zasądzania skromnych sum tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ostatnich latach Sąd Najwyższy, w dążeniu do przełamania tej tendencji, wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia o jego rozmiarze powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich rodzaj, intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego, wiek poszkodowanego, rodzaj wykonywanej pracy i inne podobne okoliczności danej sprawy (wyrok SN z dnia 17 września 2010 roku, sygn. akt II CSK 94/10, OSNC 2011/4/44, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 roku, sygn. akt

I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok SA w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 roku, sygn. akt III APa 21/10, Lex nr 784244, wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 roku, sygn. akt III CSK 62/09, wyrok SN z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 221/11, LEX nr 1119550).

Powołanie się przy ustalaniu zadośćuczynienia na potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Zasada umiarkowanej wysokości odszkodowania ma bowiem uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej (uzasadnienie wyroku SA w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 roku, sygn. akt III APa 21/10, LEX nr 784244 i powołane w nim orzeczenia SN: wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 roku, sygn. akt V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95 i wyrok SN z 13 grudnia 2007 roku, sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187 oraz uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 grudnia 2007 roku, sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187).

W aktualnej linii orzeczniczej podkreśla się, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać pewną ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia

21 listopada 2007 r., I ACa 617/07, LEX nr 795203, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 września 2012 r., I ACa 640/12, LEX nr 1220559).

Zwraca się również uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok SN z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wynika z powyższego, zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne,

aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. Jego wysokość winna być zatem ustalona w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego i całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, iż wskutek wypadku z dnia 5 sierpnia 2011 r. powód doznał złamania dalszej nasady kości promieniowej lewej, wstrząśnienia mózgu z utratą przytomności oraz rany żuchwy. Złamanie kości promieniowej skutkowało ograniczeniem ruchomości nadgarstka i 8 % trwałym uszczerbkiem na zdrowiu według punktu 122a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Blizny pourazowe twarzy i kolana oraz podudzia skutkowały 2 % trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł zatem 10 %. Powód dwa dni spędził w szpitalu. Rękę miał unieruchomioną w gipsie przez okres 6 tygodni. W tym czasie zmuszony był korzystać z pomocy osób trzecich. Odczuwał dolegliwości bólowe ręki. Przed wypadkiem powód był osobą w pełni sprawną i aktywną fizycznie. Jego hobby była jazda na rowerze. Opiekował się niepełnosprawną żoną. Po wypadku z osoby aktywnej stał się osobą wymagającą pomocy. Wolny czas zaczął spędzać przed telewizorem i rozwiązując krzyżówki. Nie mógł wrócić

do aktywności fizycznej z powodu dolegliwości bólowych i osłabienia ręki oraz zawrotów głowy. Powód nie potrafił zaadaptować się do nowej sytuacji. Stał się drażliwy, zniechęcony apatyczny, bierny. Wypadek skutkowało u powoda 5 % długotrwałym uszczerbkiem

na zdrowiu z powodu stresogennych zaburzeń adaptacyjnych oraz cerebrastenii pourazowej.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 50 000 zł stanowi wymierną kompensatę krzywdy powoda, nie będąc przy tym kwotą wygórowaną. Biorąc pod uwagę zadośćuczynienie wypłacone dobrowolnie powodowi, na jego rzecz należało zasądzić pozostałe 43.500 zł.

Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powoda 4.721,50 zł odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich, oddalając żądanie w pozostałym zakresie. Powód wymagał przez okres 2 miesięcy pomocy w wymiarze 4 godzin dziennie. W okresie od 5 sierpnia

do 5 października 2011 r. było 62 dni (27 + 30 + 5). Koszt pomocy wyniósł zatem 2.356 zł.

W kolejnym miesiącu powód wymagał pomocy w wymiarze 3 godzin dziennie. W okresie

od 6 października do 6 listopada 2011 r. były 32 dni (26 + 6). Koszt opieki w tym okresie wyniósł 912 zł. W okresie od 7 listopada 2011 r. do 7 kwietnia 2012 r. powód wymagał opieki w wymiarze 1 godziny dziennie. W tym okresie wypadało 153 dni (24 + 31 + 31 + 29 + 31 + 7). Koszt opieki w tym okresie wyniósł zatem 1.453,50 zł. Łącznie koszt opieki,

przy przyjęciu stawki 9,50 zł za godzinę wyniósł zatem 4.721,50 zł. Opinia biegłego

z zakresu rehabilitacji koreluje w zakresie zakresu koniecznej pomocy z zeznaniami powoda

i jego syna. Należy tu wskazać, iż stawki Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej stosowane są pomocniczo w celu

wyliczenia należnej kwoty z tytułu pomocy świadczonej przez osoby trzecie. Stosownie zaś do przepisu art. 322

k.p.c., jeżeli w sprawie o naprawienie szkody sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub

nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich

okoliczności sprawy. Gdyby powód skorzystał z pomocy społecznej, musiałaby uiścić zapłatę w wyżej wymienionych

stawkach. Należy przy tym wskazać, że, podobnie jak w przypadku roszczenia o rentę, poszkodowany może domagać

się zasądzenia kosztów opieki osób trzecich nawet gdy pomoc ta była świadczona przez najbliższych członków rodziny.

Odszkodowanie to nie jest również uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydatkował odpowiednie

kwoty na koszty opieki (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 lutego 2013 r. I ACa 1092/13, Lex nr

1280446, zob. też wyrok Sądu Najwyższego

z 26 lipca 1977 r., I CR 143/77, Lex nr 7971).

Sąd uznał również za zasadne zasądzenie na rzecz powoda 90 zł z tytułu kosztów przyjmowania leków

przeciwbólowych po wypadku. Biegły z zakresu rehabilitacji medycznej wskazał bowiem, iż powód wymagał

stosowania leków przeciwbólowych, których koszt wyniósł 30 zł w pierwszym miesiącu po wypadku i 60 zł w kolejnych

6 miesiącach (po 10 zł miesięcznie). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd zasądził również na rzecz powoda kwotę 150 zł z tytułu prywatnego konsultacji medycznej z dnia 24 lipca 2014 r.

Powód nie domagał się natomiast zasądzenia kwoty 85 zł za konsultację psychologiczną.

W zakresie roszczenia z tytułu kosztów przejazdów powództwo należało oddalić. Jak ustalił Sąd, powód był wożony

do przychodni lekarskich i na rehabilitację przez syna A. K.. Nie brał on jednakże od ojca pieniędzy na paliwo. Tym

samym powód

nie poniósł żadnej szkody z tego tytułu. Powodowi nie przysługuje wobec tego legitymacja procesowa w tym zakresie.

Sąd oddalił również roszczenie o zasądzenie renty na przyszłość oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki

wypadku na przyszłość stosownie do art. 189 k.p.c., jako nieudowodnione stosownie do przepisu art. 6 k.c. Z opinii

biegłych wynika, że stan powoda jest utrwalony. Ponadto, zgodnie z aktualnie obowiązującym § 3 art. 442¹ k.c. w razie

wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej

niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie

i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Tym samym powód będzie mógł dochodzić kolejnych roszczeń, o ile

powstaną w przyszłości, w ciągu trzech lat od chwili, gdy dowie się o „nowej” szkodzie. Czas na dochodzenie tych

roszczeń nie jest ograniczony żadnym innym terminem, który wiązałby swój początek z datą powstania zdarzenia

szkodzącego,

tak jak miało to miejsce w poprzedniej regulacji, gdy w każdym wypadku roszczenie

o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawniało się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c., zasądzając odsetki od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (k. 120). W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić. Sąd nie podziela przy tym stanowiska pozwanego, iż zadośćuczynienie jest wymagalne od dnia wyrokowania.

Orzecznictwo jest w tym zakresie rozbieżne, część orzeczeń wskazuje, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z dniem wyrokowania przez Sąd. Zobowiązany zatem dopiero od tego dnia pozostaje w opóźnieniu w zapłacie zasądanego zadośćuczynienia i tym samym dopiero od tego dnia należą się od niego odsetki za opóźnienie (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1997 r., I CKN 361/97, LEX nr 477638, z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, LEX nr 477665, z dnia 4 września 1998 r., II CKN 875/97, LEX nr 477579, z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/98, LEX nr 477661).

W innych, bardziej aktualnych orzeczeniach przyjmuje się natomiast, że zadośćuczynienie za krzywdę zobowiązany ma zapłacić, z zastrzeżeniem wyjątków - obecnie wynikających z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) - niezwłocznie

po wezwaniu przez uprawnionego (art. 455 in fine k.c.), w związku z czym odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia, w którym zobowiązany ma zadośćuczynienie zapłacić (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70, OSNC 1971, nr 6, poz. 103, z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1114/00, LEX nr 56055, z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, LEX 602683).

Warto przy tym przytoczyć stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lutego 2011 roku (I CSK 243/10, LEX nr 848109) zgodnie z którym, jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki te powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście się powodowi należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia. Stanowisko to w ocenie Sądu należy uznać za trafne. Przyjęcie bowiem koncepcji, iż odsetki należą się od daty wyrokowania, stanowiłoby w ocenie sądu premiowanie dłużników nieskłonnych do wypłacania niewątpliwie należnych sum odszkodowania i zadośćuczynienia.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie Referendarzowi sądowemu stosownie do art. 108 k.p.c.

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.